

DÜNYA ÇAPINDA 1 NUMARALI ÇOKSATAN

SARAH J.
MAAS

KÜL
KRALLIĞI

DÜNYADA
25 MİLYONU
AŞKIN
SATIŞ!

DE
X

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Cam Şato serisi

Cam Şato
Karanlık Taş
Ateşin Vârisi
Gölgeler Kraliçesi
Fırtınalar İmparatorluğu
Şafak Kulesi
Kül Krallığı
Suikastçının Hançeri

Dikenler ve Güller Sarayı serisi

Dikenler ve Güller Sarayı
Sis ve Öfke Sarayı
Kanatlar ve Küller Sarayı
Buz ve Yıldızıışı Sarayı
Gümüş Alevler Sokağı

Hilal Şehir serisi

Toprak ve Kan Hanesi
Gökyüzü ve Nefes Hanesi
Alev ve Gölge Hanesi

KÜL KRALLIĞI

Orijinal adı: *Kingdom of Ash*

© 2018, Sarah J. Maas

Yazan: Sarah J. Maas

Çeviren: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkiye Yayın Hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Inc.'den alınmıştır.

1. baskı / Ağustos 2020

Şömiizli sert kapak: 1. baskı / Eylül 2026 / ISBN 978-625-5572-51-6

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Jim Tierney

Harita illüstrasyonu: Virginia Allyn

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın Anonim Şirketi

Akçaburgaz Mahallesi 137. Sokak No :12

Esenyurt/İstanbul

Sertifika No: 71320

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

DÜNYA ÇAPINDA 1 NUMARALI ÇOKSATAN

SARAH J.
MAAS

KÜL KRALLIĞI

Çeviren: Deniz Başkaya

DE
X

*Bana kızların dünyayı kurtarabileceklerini öğreten
annem ve babam için*

Kadın kendisinden koparıldığından beri adam onun peşindeydi. Eşinin.

Adam kendi adını güçbela anımsıyordu. Anımsıyorsa bunun tek nedeni birlikte azgın ve karanlık denizlerde, uyuklayan kadim ormanlarda; karlarla kaplı, fırtınaların dövdüğü dağlarda kadını aradığı yol arkadaşlarının ona adıyla seslenmeleri idi.

Bedenini doyurmak ve yol arkadaşlarına birkaç saat uyku hakkı tanımak için bir süre dursa da yanındakiler olmasa uçup çok uzaklara giderdi.

Fakat bu işin sonunu getirecekse onların kılıçlarına ve büyüüne, kıvrak zekâlarına ve bilgeliklerine ihtiyacı olacaktı.

Özünün mahremine kasteden ve eşini kaçırıp demir bir tabuta kapatan karanlık kraliçeyle yüzleştğinde onlara ihtiyacı olacaktı. Kraliçenin işini bitirdiğinde eşinden geri kalanları yok etmeye kararlı olan soğukkanlı tanrılarla yüzleşecekti.

Bu yüzden yol arkadaşlarından ayrılmadı. Günler geçse de. Ve haftalar.

Ardından aylar geçse de.

Hâlâ arıyordu. Tüm tozlu ve unutulmuş yollarda hâlâ eşini arıyordu.

Ve bazen eşiyile arasındaki bağı kullanarak ona sesleniyor; ruhunu eşi her nerede tutsak edilmiş ve mezara kapatılmışsa oraya gönderiyordu.

Seni bulacağım.

PRENSES

Demir kadını boğuyordu. Damarlarındaki ateşi alevlere su dökermişçesine söndürüyordu.

Kadın demir kutunun içinde bile, kendisini ipek kurdeleler gibi saran maskeye ve zincirlere rağmen suyun sesini işitebiliyordu. O kükreyişi; suyun taşın üzerindeki sonu gelmez akışını. Çığlıklarından arta kalan sessizliği bu ses dolduruyordu.

Sisle örtülü bir nehrin kalbindeki bir ada parçası. Hızla akan nehirlerin ve şelalelerin arasındaki bir parça kaya. Onu oraya koymuşlar, orada saklamışlardı. Unutulmuş bir tanrı için inşa edilen o taş tapınağa.

Muhtemelen kadın da öyle unutulacaktı. Belki de tam bir fiyasko olarak hatırlanmaktansa böylesi yeğdi. Tabii onu hatırlayacak birileri kalırsa. Hatta geride herhangi biri kalırsa.

Buna göz yummayacaktı. Başarısızlığa.

Onlara bilmek istediklerini söylemeyecekti.

Kükreyen nehir çığlıklarını durmadan boğsa da. Suların feryatları kemiklerinin çıtırtılarıyla bölünse de.

Geçen günleri saymaya çalışıyordu.

Fakat kendisini ne zamandır o demir kutuda tuttuklarını bilmiyordu. Ne zamandır uyumaya zorlandığını; buraya, bu adaya, bu acı tapınağına getirilirken tabutun içine üfledikleri o tatlı kokulu dumanın ne zamandır kendisini uyuttuğunu bilmiyordu.

Çığlıklar atarak uyandığı anların arasında kalan boşlukların ne kadar uzun sürdüğünü bilmiyordu. Acının sona erip baştan başladığı anlar arasındaki boşlukların.

Günler, aylar, yıllar birbirine karışırken kendi kanı sıkça taş zeminden nehre akıyordu.

Bin yıl yaşayacak bir prenses. Daha da uzun bir süre.

Bir zamanlar kendisi için bir lütuftu bu. Şimdi ise lanetiydi.

Dayanması gereken bir başka lanet. O doğmadan çok önce omuzlarına çöken lanet kadar ağır. O lanet, kadim bir yanlış düzeltmek için kendisini feda etmesiydi. Dünyalarını bulan, o dünyaya sıkışıp kalan, sonra da o dünyaya hükmeden tanrılara bir başkasının borcunu ödemekti.

Kendini kutsayan ve böylesi korkunç bir güçle lanetleyen tanrıçanın sıcak elini hissetmiyordu. Hatta o ışık ve alev tanrıçasının kendisinin demir bir tabuta hapsedilmesine aldırış edip etmediğinden bile emin değildi. Ya da ölümsüz tanrıçanın dikkatini başka birine yöneltip yöneltmediğinden. Onun yerine kendisini sunabilecek ve hayatını vererek dünyalarını kurtarabilecek olan krala.

Borcu kimin ödeyeceği tanrıların umurunda değildi. Bu yüzden kadın tanrıların kendisini kurtarmaya gelmeyeceklerini biliyordu. Bu yüzden onlara dua etmeye zahmet etmiyordu.

Yine de kendi kendine öyküyü anlatıyor, hâlâ nehrin kendisine şarkı söylediğini hayal ediyordu. Mühürlenmiş tabuttaki karanlığın da.

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, çok uzun zaman önce küle dönen bir ülkede krallığını çok seven, genç bir prenses yaşamış...

Aşağılara, o karanlığa, o alevler denizine sürükleniyordu. Öyle derinlere ki kırbaç indiğinde, kemikler ayrıldığında bazen acıyı hissetmiyordu bile.

Fakat çoğu zaman hissediyordu.

İşte o sonu gelmez saatlerde gözlerini refakatçisine dikiyordu.

Acıyı bir enstrümanı konuşturan bir müzisyen gibi çekip çıkaran kraliçenin avcısına değil. Görünmez bağlarla zincirlenmiş, devasa, beyaz kurda dikiyordu gözlerini. Bu olanlara şahitlik etmeye zorlanan kurda.

Bazı günler kadın ayağa kalkıp kurda bakamıyordu. Bazen iradesi kırılmaya çok, hem de çok yaklaştığında. O zamanlarda kendisini teslim olmaktan sadece öykü alıyordu.

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, çok uzun zaman önce küle dönen bir ülkede krallığını çok seven, genç bir prenses yaşamış...

Bir prensese söylediği sözler. Bir zamanlar. Uzun zaman önce.

Bir buzlar ve rüzgârlar prensine. Eskiden ona ait olan, kendisinin de ona ait olduğu bir prense. İki ruhları arasındaki bağı öğrenmeden çok önce.

Artık bir zamanlar ihtişamlı bir yer olan krallığı koruma görevi prensindi.

Kokusuna çam ağaçlarının ve karın kokusunun, prensesin azgın alevlerden kalbiyle sevdiği krallığın kokusunun işlediği prens.

Karanlık kraliçe, avcının işkencelerini yönlendirirken bile prensesin aklında prens vardı. Prens anısı azgın bir nehirde tutunabileceği bir kayaymış gibi.

Karanlık kraliçe yüzünde bir örümceğin gülümsemesiyle o anıyı prensese karşı kullanmaya çalışıyordu. Kraliçe ördüğü kapkaranlık ağlarla, her bir kırılma noktasında gönderdiği illüzyonlarla ve hayallerle prensin hatırasını çarpıtarak prensesin zihninin kilidini açmaya çalışıyordu.

Hepsi bulanıklaşıyordu. Yalanlar, gerçekler, hatıralar ve anılar. Demir tabutta uyku ve karanlık. Odanın ortasındaki taş sunağa bağlı ya da tavandaki kancadan sarkan ya da bir taş duvara tutturulmuş zincirlere asılı günler. Hepsi sudaki mürekkep gibi bulanıklaşmaya başlıyordu.

Bu yüzden öyküsünü kendisine anlattı. İçinde, derinlerdeki karanlık ve alevler de o öyküyü fısıldıyor, prenses öyküyü onlara tekrar anlatıyordu. Bir nehrin kalbi içindeki adaya gizlenmiş o tabuta kapatılan prenses öyküyü tekrar tekrar anlatıp çevresindekilerin bedenine sonsuz bir acı vermelerine izin verdi.

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, çok uzun zaman önce küle dönen bir ülkede krallığını çok seven, genç bir prenses yaşamış...

BİRİNCİ KISIM
ORDULAR MÜTTEFİKLER

Kar erkenciydi.

Terrasen için bile ilk sonbaharın kısa fakat şiddetli yağışları her zamankinden erken başlamıştı.

Aedion Ashryver bunun bir lütuf olduğundan tam olarak emin olamıyordu. Fakat hava koşulları Morath'in ordularını kapılarının eşiğinden uzak tuttuğu sürece Aedion dizlerinin üzerine çöküp tanrılara şükredecekti. O aynı tanrılar sevdiği her şeyi tehdit etseler de. Tabii başka bir dünyadan varlıklar tanrı olarak görülebilirse.

Aedion'a göre üzerine düşünmesi gereken daha önemli meseleler vardı.

Birliği Bela'yla yeniden bir araya geldiğinden beri geçen iki haftada Erawan'in güçlerine dair ne karada ne havada bir işaret görebilmişlerdi. Yoğun kar yağışı Aedion'un dönüşünden üç gün sonra başlamış; birliklerin donanmada gemilerinden Bela'nın Theralis Ovası'ndaki geniş bir alana yayılan kampına nakil işlemini daha da yavaşlatmıştı.

Gemiler Florine'a, dosdoğru Orynth'in kapısına yelken açmışlardı. Her renkten bayraklar Geyikboynuzu Dağları'ndan gelen hızlı rüzgârda dalgalanıyordu: Wendlyn'in kobalt mavisi ve altın sarısı, Briarcliffli Ansel'in siyah ve kıvılcı, Whitethorn asilzadelerinin ve onların çok sayıdaki kuzeninin ışıltılı gümüş grisi. Donanmaya dağılmış Sessiz Suikastçılar'ın bir bayrağı olmasa da onları ayırt etmek için bayrağa ihtiyaç da yoktu. Spluk renkli giysileri ve güzel, ürktücü silahları onları belli ediyordu.

Gemiler yakında Florine'in ağzında bırakılan ve Ilium'dan Suria'ya uzanan kıyıda devriye gezen geri savunma kuvvetiyle yeniden bir araya gelecekti. Fakat –çoğu Veliaht Prens Galan Ashryver'in kuvvetlerine dâhil olan– piyadeler ön cepheye gideceklerdi.

Şimdi o cephe bir metrenin üzerinde kara gömülmüştü. Yağış kar kalınlığını daha da artıracaktı.

Allsbrook'un arkasında kalan Geyikboynuzu Dağları'ndaki dar bir dağ geçidinin üzerinde gizlenen Aedion yağışlı göğe kaşlarını çatarak baktı.

Üzerindeki soluk renkli kürkleri onu kayalık çıkıntısının grisi ve beyazı arasında gizliyor, onu sıcak tutuyordu. Galan'ın askerlerinin çoğu Wendly'nin ılımlı ikliminden dolayı hiç kar görmemişlerdi. Whitethorn asilleri ve sahip oldukları daha küçük kuvvetlerin de onlardan arta kalır yanı yoktu. Bu yüzden Aedion en güvendiği komutanı Kyllian'ı o birlikleri elden geldiğince soğuktan koruması için görevlendirmişti.

Evden uzaktılar. Tanımadıkları belki inançlarının olmadığı bir kraliçe için savaşıyorlardı. O dondurucu soğuk bu tepelerin arasından esen uğultulu rüzgârdan da hızlı bir şekilde dirençleri kırıp tartışmalara sebep olabiliirdi.

Geçidin diğer yanındaki kımiltı Aedion'ın gözüne takıldı. Fark etmesinin nedeni nereye bakacağını bilmeseydi.

Lysandra kendisini Aedion'dan daha iyi kamufle etmişti. Fakat onun avantajı üzerinde bu dağlarla uyumlu bir post olmasıydı.

Tabii Aedion bunu Lysandra'ya söylememişti. Ne de bu keşif görevine çıktıklarında ona göz ucuyla da olsa bakmıştı.

Belli ki Aelin'in Eldrys de gizli bir işi vardı ki Galan'a ve yeni müttefiklerine ortadan kayboluşunu açıklayacak bir not bırakmıştı. Ayrıca notta kendilerine bu görevde Lysandra'nın eşlik etmesine izin verdiğini de iletmışti.

Neredeyse iki aydır bu hileye başvurdıklarını, ortada Ateş Kraliçesi'nden bir kor bile olmadığını kimse fark etmemişti. Lysandra ve şekil değiştirenin aynı anda aynı yerde olmadığını da. Ayrıca kimse ne Kızıl Çöl'ün Sessiz Suikastçıları ne Galan Ashryver ne de Briarcliffli Ansel'in donanmayla Aelin'in ordusunun ön saflarına gönderdiği askerler gördükleri kişinin Aelin olmadığını belli eden

nüansları fark etmişlerdi. Kraliçenin bileğindeki, Lysandra'nın hangi kılığa girerse girsin gizleyemediği damgayı da fark etmemişlerdi.

Lysandra damgayı eldivenler ve uzun kollu giysilerle gizlemekte iyi iş çıkarıyordu. Olur da yara izli teni azıcık ortaya çıkarsa bunun Aelin'in teninde kalan kelepçe izleri olduğu düşünülebilirdi.

Aelin'in bedenindeki, Lysandra'nın ayrıca eklediği sahte yara izleri. Ayrıca o kahkaha ve hınzırca sırıtış. Çalım ve durgunluk.

Aedion, Lysandra'ya bakmakta bile zorlanıyordu. Onunla konuşmakta. Bunları ancak hilenin gerektirdiği rolü oynaması gerektiği için yapıyordu. Aelin'in vefalı kuzeni, onu ve Terrasen'i ne denli olanaaksız da görünse zafere götürecek olan korkusuz komutanıymış gibi davranmak için.

Böylece Aedion rolünü oynadı. Hayatı boyunca oynadığı birçok rolden birini.

Fakat Lysandra altın sarısı saçlarını siyah buklelerle, Ashryver gözlerini zümrüt rengi gözlerle değiştirdiğinde Aedion o yokmuş gibi davranmaya başladı. Bazı günlerde göğsüne dövülen Terrasen düğümü, kraliçesinin farklı isimleri ve yeni yeni filizlenen saray meclisi onu sıcak bir damga gibi yakıyordu. Özellikle de onun ismi.

Aedion bu görevde Lysandra'yı yanına görevi kolaylaştırmak, daha emniyetli kılmak için almıştı. Aedion'un hayatı haricinde hayatlar da tehlikedeydi ve bu keşif görevini Bela'dan bir birliğe verebilecek olsa da Aedion'un biraz harekete ihtiyacı vardı.

Yanlarında kısa süre önce buldukları müttefikleriyle Eyllwe'den yelken açtıktan sonra Morath'in Rifthold'daki donanmasından sakınarak ilerlemeleri bir aydan uzun zaman almıştı. Son iki haftadır da anakaranın içlerine ilerliyorlardı.

Neredeyse hiç çatışma yaşamamışlardı. Sadece içlerinde Valg'ler olmayan, başıboş birkaç Adarlan birliği. Bu askerlerin üstesinden kolayca gelmişlerdi.

Aedion, Erawan'ın bahara kadar bekleyeceğinden şüpheliydi. Harekete geçmemesinin hava koşullarıyla bir ilgisi olduğundan da. Bunu adamlarıyla, Darrow'la ve diğer lordlarla birkaç gün önce tartışmıştı. Erawan muhtemelen kışın en şiddetli olduğu, Terrasen ordusunun hareket etmesinin iyice güçleşeceği, Aedion'un askerlerinin aylarca karda kalmalarının etkisiyle zayıflayacağı ve bedenlerinin

DÜNYAYI KASIP KAVURAN CAM ŞATO SERİSİ YEDİNCİ KİTAP

YENİ BİR DÜNYA İÇİN, DAHA İYİ BİR DÜNYA İÇİN SAVAŞMAYA DEVAM!

Ateşyürek Aelin, halkını kurtarmaya söz vermişti ama bedelinin bu kadar büyük olacağını tahmin edemedi.

Fae Kraliçesi tarafından bir demir tabutun içine kilitlenen Aelin, aylarca işkence görürken harlanan iradesinin gücüyle inanılmaz savaşlar vermeye devam ediyor.

Maeve'e teslim olmuyor çünkü aksi takdirde tüm sevdiklerinin yok olacağını biliyor ama o demirden iradesi her geçen gün eriyor...

Vahşi, zeki ve genç suikastçı Aelin'in intikam yolculuğu ile başlayan öykü, giderek çoğalan, karmaşıklaşan, renklen; türlü yaratıkların, doğaüstü olayların, inanılmaz evrenlerin ve sonsuz sayıdaki muhteşem karakterlerin destansı şölenine dönüştü.

Sarah J. Maas'ın *New York Times*'in çoksatanlar listesinden inmeyen fantastik *Cam Şato* efsanesi, iğimizde bir keder bırakarak inanılmaz bir sona ulaşıyor.

